

President de la Demarcació, autoritats, amigues i amics.

Fa poques setmanes, i amb semblants companys de taula, presentàvem a la seu barcelonina del Col·legi, el nou llibre sobre Rafael Masó, amb la voluntat de portar-lo més enllà, no només a ell, sinó també a la seva ciutat i les comarques a on ell més va treballar.

Avui en canvi, o també, l'explicació gironina la fem des de Girona i s'adreça, és clar, al moment actual. Avui celebrem l'onzena edició i el lliurament dels premis d'arquitectura de les comarques gironines, que, com tots sabeu, són premis pioners a Catalunya. Els primers de set.

No és pas doncs avui qüestió de modernisme; ni de noucentisme tampoc. Avui la qüestió és la nostra més o menys modesta o meritoria contemporaneïtat.

És per això que a més de les felicitacions i agraïments, habituals, estic temptat d'afegir uns breus instants, tot recordant retalls d'allò que passa, d'allò que patim i gaudim. Perquè per cert, per obtenir els bons resultats que els premis expressen, s'ha de treballar molt. De vegades, en condicions difícils.

La nostra feina i la nostra passió és l'arquitectura. L'arquitectura útil, l'arquitectura social, normal, culta, sensible, responsable... I en això tenim –avui com sempre- *pros* i *cons*, oportunitats i amenaces, i algunes inquietuds, forces preguntes.

Sobre les preguntes, sobre si la nostra arquitectura simplement resisteix o realment progressa, sobre si s'estanca o s'expandeix, sobre si tenim producte o si el que falla és la demanda, és a dir sobre la situació actual, deixeu-me recordar uns versos d'en Quim Espanyol, que resulten expressius del recorregut i passat immediat de la professió, del moment actual. Diuen així:

*Vaig salpar, ja fa temps, d'un port que no recordo
A bord d'un veler ingràvid i amb ratxes de mestral.
Portava per bagatge bitàcola i sextant
i coneixia els astres i les seves derrotes.*

*He tallat durant anys –forassenyat, ho admeto-
les aigües d'oceans i mars mercurials,
però avarava sempre en rades encalmades
o en dàrsenes i molls de ports guspirejants.*

*Més ara aquest navili, llastat i ple de molsa,
Amb prou feines navega ni a vela ni a motor
I jo no trobo el rumb de les ciutats celestes,
no sento els radiofars, i em fa que no hi ha ports.*
Clipper (Joaquim Espanyol)

Doncs bé, avui, de molt a prop dels versos sorgeixen les preguntes, per veure si de cas trobéssim les respostes. Com per exemple, entre altres, aquestes:

1. Com és que no hi ha espai per a l'arquitectura en els mitjans? O ens parlen de desastres o de la Torre Agbar. O del *star system* o de la banalització. És que entremig no hi ha res?.
2. Segona. Com és que en alguns ambients s'oposa ara l'arquitectura a la cohesió social? És que han oblidat l'abc i han oblidat que l'arquitectura és el suport físic de la cohesió social?
3. O tercera, com és que alguns –per sort molt pocs- alts responsables diuen ara que “per aquest concurs no volem un premi Fad”, i efectivament el veten? Es tracta potser d'una estranya derivada del “abajo la inteligencia”... ?
4. I, en fi, com és, que en un país d'arquitectes com Catalunya es mitifiquen les marques foranes? O, com és que no es reconeix que el nostre Col·legi és l'operador cultural d'arquitectura més important d'Europa des de fa 75 anys?

Doncs bé per totes aquestes preguntes, nosaltres tenim una resposta. Per totes aquestes preguntes, i per altres, els Premis d'Arquitectura de les Comarques de Girona són la nostra resposta. Són la nostra determinació en una tasca ininterrompuda, de fa 11 anys pel que fa als premis, de fa 25 anys pel que fa a la Demarcació, de fa 75 anys pel que fa al Col·legi, de fa 133 anys pel que fa a la Associació d'Arquitectes de Catalunya. Una tasca compromesa i sensible amb la nostra gent, amb els nostres clients, amb les nostres administracions i territoris, una tasca cultural i d'utilitat social, que creiem ha deixat petjada.

Com responent als versos d'en Quim, Italo Calvino descrivia aquesta petjada, la nostra feina, la ja feta i la que farem, la nostra modesta aportació, en les *Six Memos* d'aquesta manera:

*"Després de quaranta anys escrivint "Fiction", després d'haver explorat diferents camins i d'haver fet experiments diversos, ha arribat el moment de buscar una definició general per al meu treball; proposo aquesta: **la meva operació ha consistit, la major part de les vegades, a sostreure pes; he tractat de treure pes a les figures humanes, als cossos celestes, a les ciutats; he tractat sobretot de treure pes a l'estructura del relat i al llenguatge.**"*

Crec que és un bon moment, i és necessari, defensar la nostra modesta aportació. Estem orgullosos d'aquest acte de lliurament de premis, de les obres distingides, del jurat, de la institució que els fa possibles i molt satisfets de poder agrair als organitzadors la seva gran tasca, un any més.

Gràcies president.
Gràcies a tots.

Jordi Ludevid
Degà del COAC
14 desembre de 2007